

El grup, finalista del concurs Sons de la Mediterrània, publica un disc per ballar, cantar i afrontar la realitat

La Troupe viu amb 'Festisme'

Xavier Castellón
SANT CELONI

La cosa no pinta bé, però rendir-se no és una opció. Per això, La Troupe ha inventat un nou concepte per titular el seu primer disc: *Festisme*. "És una nova manera de viure i afrontar la realitat que ens envolta. Des de la bonhomia i les bones maneres, viure amb el *festisme* significa creure que la vida pot ser una festa", s'explica en el text promocional del disc autoeditat per aquest col·lectiu format per músics catalans i mallorquins que es mouen entre Sant Celoni i Barcelona. Són Núria Perich (bateria, també amb la Balkan Parade Orchestra), Josep A. Molina (baix), Judit Domènech (guitarra i veus), Gregori Amengual (teclats i veus), Joana Gumí (acordió diatònic i veu) i Ernest Garrido (veu), que també és vocalista de Heavy per Xics. El seu còctel inclou ingredients tan diversos com ara la cúmbia, el vals, el ska, la ranxera o el reggae, sobre una base de folk que reforça el so de l'acordió. "No volem estancar-nos en un sol estil i qui sap si en el proper disc hi haurà un *reggaeton*. Si es

La Troupe ■ JOAN SANMARTÍ

fa ben fet, no hi ha cap problema." El disc ha estat coproduït per Marià Roch (Dusminguet, La Troba Kung-Fú) i gravat i mesclat per Arnau Burdó.

La Troupe, un grup creat en plena pandèmia, ha aprofitat bé la seva encara curta vida i va quedar finalista en l'última edició del concurs Sons de la Mediterrània, a la Fira Mediterrània de Manresa. "Vo-

lem oferir un directe també molt festiu, amb una proposta escènica innovadora i una connexió especial amb el públic", expliquen. Que remarquin tant la seva vocació festiva no vol dir que no

toquin de peus a terra. Mostren consciència i compromís ja amb la seva formació paritària i apliquen aquesta filosofia a tot l'equip que els envolta. També volen "col·laborar i treballar braç a braç amb entitats i persones que defensen els mateixos valors" que ells, "com ara l'autogestió, el cooperativisme i la sostenibilitat". No tot és festa. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Un instant del muntatge, que es pot veure al Lliure de Gràcia fins al 16 de gener ■ FRANÇOIS PASSERINI

Aire fresc

Mazùt

Companyia: Baró d'Evel
Dimecres, 29 de desembre (fins al 16 de gener) al T. Lliure de Gràcia.

En la proposta que es pot veure al Lliure de Gràcia aquests dies topa la memòria amb la vista: l'art és efímer i la memòria, capriciosa. Per això, quasi deu anys després de l'estrena, la peça recobra nous significats. És un fet determinant que no actuïn Blai i Camille. Aquesta transmissió, podríem dir que beneficia la peça, perquè la desenganxa dels prejudicis del 2012. Julien Cassier, Marlène Rostaing i el gos Patchouka ressegueixen les traces marcades, però ens deslliura de la trajectòria dels dos creadors. Quan es va presentar *Mazùt*, Blai era el fill *artista* d'en Tortell Poltrona, que ja havia ensenyat el seu solo incipient *Í*, i que ara feia un pas més cap a un art total. De Camille, encara ho havíem de saber tot (a *Í* hi intervenia des de fora l'escena). Ara l'obra queda molt més compensada. I ensenya,

en brut, en cru, en verd, elements carismàtics de Baró d'Evel. Com, sobretot, el joc amb la veu de l'actriu. I la creació d'uns personatges blancs que busquen, que sobreviuen, que s'interroguen, que es reconcilien amb si mateixos. I que es deixen endur per la intuïció i pels raigs de pintura que tenyeixen el quadre final.

Costa enquadrar-la dins d'una peça de circ tot i que es desenvolupin exercicis d'acrobàcies de parella. Tampoc s'encerta en parlar de dansa, tot i l'evident treball coreogràfic. No és un teatre de trama, però sí de personatges i de situació. És una pintura feta i destruïda, aparentment, a l'instant. L'aparició fantasmagòrica del gos mostra la voluntat en l'aleatorietat. Aquest treball que fixa reflexions de la sala d'assaig sobre la mateixa peça, destil·larà, anys més tard, retalls com *Le sort du dedans*, *Bèsties*, *Là* i, finalment, *Falaise*. Julien i Marlène són els Blai i Camille del 2012, de bell i de nou: aire fresc.

Críticamúsica

Oriol Pérez Treviño

A la recerca de la quinta essència

Qvinta Essència

Església de la Cova de Manresa, 2 de gener. Manresa, 2022

Un concert de la formació vocal Qvinta Essència a l'església del santuari de la Cova de Manresa va iniciar, aquest diumenge, el conjunt d'activitats amb què, al llarg d'aquest 2022, la capital

del Bages vol commemorar el pas i l'estada de sant Ignasi de Loiola (1491-1556) entre el 25 de març del 1522 i un dia indeterminat de febrer del 1523 a la ciutat. La idea de fer-ho amb un programa constituït per obres de contemporanis pròxims en el temps a sant Ignasi (Victoria, Marenzio, Guerrero,

Fletxa) tenia la seva raó de ser, però la confecció del repertori amb obres renai-xentistes i manieristes en forma de petites píndoles (tres seccions de la *Missà O Magnum mysterium*, l'ensalada *La negrina*, la *villanesca* espiritual *Niño Dios d'amor herido*, entre d'altres) junt amb la selecció de nades de diferents

contrades i temps, va donar com a resultat un amorf programa que no va fer justícia a la qualitat intrínseca d'un conjunt que, des del seu enregistrament de madrigals de Luca Marenzio, s'ha constituït com a referent en el nostre panorama. Però tots sabem que el quartet vocal és l'instrument perfecte per al

gènere del madrigal, i la prova va ser la seva excel·lent interpretació de l'esmentada *villanesca* de Guerrero. Interpretar polifonia religiosa, però, a un per veu, no és la textura millor per a Victoria i encara més si es decideix usar una afinació temperada i no mesotònica. De totes maneres, però, hem d'ex-

pressar el nostre convenciment que, ben segur, el quartet anirà trobant la seva personalitat tímbrica i artística per avançar cap a la divisió que els pertoca: la dels conjunts vocals referencials del sud d'Europa en haver fet del seu propi nom la recerca de la subtileza i l'essencialitat del so: la quinta essència.